

Finanšu ministram
Cien. Arvilam Ašeradena
kungam
pasts@fm.gov.lv

*IZ_FLA_20/2023

Par likumprojektu “Grozījumi Uzņēmumu ienākuma nodokļa likumā” (TAP portāla Nr. 23-TA-2277)

[1] Biedrība “FinTech Latvija asociācija” (turpmāk - Asociācija) ir iepazinusies ar Finanšu ministrijas izstrādāto likumprojektu “Grozījumi Uzņēmumu ienākuma nodokļa likumā”, ar kuriem kredītiestādēm un patērētāju kreditēšanas pakalpojumu sniedzējiem paredzēts noteikt pienākumu veikt Uzņēmumu ienākuma nodokļa avansa aprēķinu un samaksu par pirmstaksācijas gadā gūto peļņu, neatkarīgi no tā, vai tiek veikta konkrētā taksācijas gada peļņas sadale dividendēs (turpmāk – Likumprojekts).

[2] **Asociācija iebilst pret Likumprojektā paredzēto regulējumu**, jo attiecībā uz Asociācijas pārstāvētajiem finanšu tehnoloģijās balstīto kreditēšanas pakalpojumu sniedzējiem tas **neatbilst Likumprojekta anotācijā definēto mērķu sasniegšanai**, šiem mērķiem nodokļu maksājumu veidā valsts **budžetā novirzot “netipisku likvīdo līdzekļu pārpalikumu”**, kas **Eiropas Centrālās bankas procentu likmju paaugstināšanas politikas rezultātā ir radies kredītiestādēm**.

[3] Pateicamies ministrijai, ka Likumprojekta sākotnējā redakcijā ir daļēji novērstas Asociācijas 2023. gada 21. augusta vēstulē norādītās problēmas, no regulējuma tvēruma izslēdzot nebanku kreditētājus, kas darbojas bez patērētāju kreditēšanas licences. Vienlaikus Asociācija Likumprojekta turpmākas virzības gaitā **aicina labot atlikušās neprecizitātes Likumprojektā un no Likumprojekta tvēruma izslēgt visus subjektus, kuriem “netipisks likvīdo līdzekļu pārpalikums” ECB realizētās procentu likmju paaugstināšanas politikas rezultātā nav radies**.

[4] Likumprojekts patreizējā redakcijā “virspeļņas” ārpuskārtas sadalīšanas pienākumu attiecina uz finanšu tehnoloģiju patērētāju kreditēšanas uzņēmumiem, kuru izdevumu un ieņēmumu bāze būtiski atšķiras no komercbankām.

[5] Likumprojekta anotācijā ietvertais apsvērums, ka *“ECB realizē procentu paaugstināšanas politiku ar mērķi bremsēt patēriņa cenu kāpumu, kā rezultātā kreditētājiem veidojās netipisks*

Biedrība: Fintech Latvija Asociācija • Reģ. Nr. 40008155027 • Tērbatas iela 16/18 - 15/16, Rīga, LV-1011

Banka: AS “Swedbank” • Swift kods: HABALV22 • Konta nr.: LV40HABA0551036054003

likvīdo līdzekļu pārpalikums – peļņa, neuzņemoties papildus riskus” nepamatoti tiek attiecināts uz patērētāju kreditēšanas pakalpojumu sniedzējiem, kuriem ECB realizētā procentu paaugstināšanas politika netipisku likvīdo līdzekļu pārpalikumu nav radījusi. Gluži pretēji, atšķirībā no kredītiestādēm, nebanku patērētāju kreditēšanas pakalpojumu sniedzējiem ECB realizētās procentu paaugstināšanas politikas rezultātā ir pieaugusi komercdarbības izmaksu bāze, un tā netiek iekļauta patērētāju veicamajos maksājumos par kredītu lietošanu. Tādejādi Likumprojektā ietverto grozījumu attiecināšana vienādi uz kredītiestādēm un nebanku patērētāju kreditēšanas pakalpojumu sniedzējiem nonāk **pretrunā Satversmes 91. pantā nostiprinātajam vienlīdzīgas attieksmes principam.**

[6] Nebanku patērētāju kreditēšanas pakalpojumu sniedzēju izmaksu un pakalpojumu cenu struktūra būtiski atšķiras no kredītiestādēm, tādēļ vienāda uzņēmuma ienākuma nodokļa regulējuma piemērošana ar Likumprojekta anotācijā norādītajiem argumentiem, nav pamatota tālāk minēto apsvērumu dēļ.

[6.1.] **Patērētāju kreditēšanas pakalpojumu sniedzēji EURIBOR mainīgo likmi uz patērētājiem neattiecina.** Patērētāju kreditēšanas pakalpojumu sniedzēju cena tiek veidota kā **fiksēts komisijas maksas maksājums**, kurš aizdevuma atmaksas laikā nemainās. Kamēr kredītiestāžu līgumos ar patērētājiem tiek pievienota mainīgā EURIBOR likme, kas šobrīd kredītiestādēm ir radījusi “netipisko likvīdo līdzekļu pārpalikumu”, patērētāju kreditēšanas pakalpojumu sniedzēji šādu EURIBOR procentu likmi saviem produktiem nepievieno un, attiecīgi, tiem šādi papildus ieņēmumi tādēļ nerodas.

[6.2.] **EURIBOR ir sadārdzinājis patērētāju kreditētājiem pieejamā finansējuma cenu, attiecīgi palielinot izdevumu bāzi. Kredītiestādēm analoga situācija nav novērojama.** Kamēr kredītiestādes savu darbību finansē no depozītiem, kas ir salīdzinoši lēts finansējuma avots¹, nebanku patērētāju kreditēšanas pakalpojumu sniedzēji savu saimniecisko darbību finansē no citiem finansējuma avotiem, t.sk., obligācijām, aizņēmumiem savstarpējās finansēšanas platformās, aizņēmumiem kredītiestādēs, un tml. Pieaugot EURIBOR, pieaug arī šo finansējuma veidu izmaksas (cena).

[6.3.] **Patērētāju kreditētājiem ir jāievēro PTAL noteiktie cenas griesti.** Attiecībā uz nebanku patērētāju kreditēšanas pakalpojumu sniedzējiem spēkā ir Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 8. panta 2³. daļā noteiktie cenas griesti. Līdz ar to jebkādas EURIBOR pieauguma radītās papildus izmaksas nebanku patērētāju kreditēšanas pakalpojumu sniedzējiem pārceļ uz patērētājiem nemaz nav iespējams.

[7] Papildus iepriekš minētajam vēlamies uzsvērt, ka līdz šim citos nodokļu politikas jautājumos Finanšu ministrijas redzējums, un, attiecīgi arī, Uzņēmumu ienākuma nodokļa likuma (turpmāk - UIN likums) regulējumam **nebanku kreditēšanas sektors un kredītiestādes vienmēr konsekventi tikušas strikti nodalītas kā nesalīdzināmi nodokļu maksātāji, kam pat pie vienādu pakalpojumu sniegšanas UIN piemērojams dažādi.** Jau šobrīd spēkā esošais UIN

¹ Vidēji 1,3% – 3,5% gadā; Skat. Latvijas bankas apkopojumu: <https://www.bank.lv/component/content/article/620-aktualitates/aktualas-temas/16460-kreditestazu-piedavatas-noguldijumu-procentu-likmes>

likums nebanku kredītēšanas sektora uzņēmumiem uzliek pienākumu maksāt UIN par tādām izmaksu pozīcijām, par kurām kredītiestādes UIN nemaksā.

[7.1.] **Slikto debitoru parādu norakstīšana.** UIN likuma 9.panta pirmā daļa paredz noteiktus nosacījumus, pie kuriem izmaksas, kas uzņēmumiem rodas, veicot slikto debitoru parādu norakstīšanu grāmatvedības uzskaites vajadzībām, **bet** vienlaikus turpinot parādu piedziņu ārpus bilances uzskaitē, var tikt uzskatītas par nepamatotām, **tāpēc tām pilnā apmērā piemērojams 25% UIN. Kredītiestādēm šī norma netiek piemērota** (skat. 9. panta otro daļu). Šāda atšķirīga attieksme tiek turpināta un to nav plānots mainīt, neskatoties uz to, ka gan kredītiestādēm, gan nebanku kredītētājiem slikto debitoru uzskaitē un norakstīšana seko vienādiem grāmatvedības uzskaites principiem.

[7.2.] **Plānā kapitalizācija.** UIN likuma 10.pants paredz nosacījumus, kas būtībā paredz ierobežojumus attiecībā uz tādu aizņēmumu procentu maksājumu iekļaušanu ar UIN neapliekamajos izdevumos, kas tiek saņemti no nebanku aizdevējiem. Atbilstoši UIN likuma 10.pantam, lai procentu izdevumi par šādiem aizņēmumiem būtu atbrīvoti no UIN maksājuma, uzņēmuma vidējais parādsaistību apmērs nedrīkst pārsniegt četrkārtu uzņēmuma pašu kapitālu. Ja prasība netiek izpildīta, tad procentu izdevumu apmērs, kas pārsniedz noteikto ierobežojumu, ir uzskatāms kā objekts 25% UIN nomaksai. Attiecībā uz **aizdevumiem, kas saņemti kredītiestādēs, šis ierobežojums netiek piemērots.** Nebanku kredītēšanas sektora uzņēmumiem saņemt aizņēmumu no kredītiestādes ir praktiski neiespējami, jo kredītiestādes šo sektoru nefinansē. Nebanku patērētāju kredītēšanas uzņēmumi savu komercdarbību finansē, vai nu izlaižot parāda vērtspapīrus, vai arī aizņemoties finanšu līdzekļus savstarpējās aizdevumu platformās. Šiem finansējuma avotiem piemērotās procentu likmes vidēji 10%-12% robežās, un atbilstoši UIN likuma regulējumam nebanku patērētāju kredītētāji tās nedrīkst iekļaut ar UIN neapliekamajā izdevumu bāzē.

[8] **Tādējādi UIN likums nebanku patērētāju kredītēšanas uzņēmumiem jau pirms Likumprojektā piedāvāto izmaiņu spēkā stāšanās de facto uzliek pienākumu maksāt lielāku UIN, nekā kredītiestādēm.** Likumprojektā plānotie grozījumi šo situāciju vēl tikai pasliktinās, jo negatīvi ietekmēs arī uzņēmumu pašu kapitāla radītājus, kas vēl vairāk samazinās to iespējas atskaitīt ar UIN neapliekamajos izdevumos ārpus kredītiestādēm saņemtā finansējuma procentu maksājumus. Tādējādi, papildus iepriekš Likumprojektā iekļautā regulējuma norādītajām konstitucionalitātes problēmām, šie priekšlikumi ir vērtējami arī kā tādi, kas papildus jau pastāvošajai situācijai rada **būtisku konkurences ierobežojumu, salīdzinot ar kredītiestādēm.**

[9] Visbeidzot, vēlamies uzsvērt, ka Asociācijas pārstāvētie patērētāju kredītēšanas uzņēmumi ir arī vieni no pirmajiem **finanšu tehnoloģiju uzņēmumiem Latvijā**, kuri ir būtiski ietekmējuši arī citu finanšu tehnoloģiju jomu attīstīšanos Latvijas tirgū. Šobrīd šī joma Latvijā jau ir visstingrāk regulēta, salīdzinot ar citām Eiropas valstīm. 2023. gada sākumā tikusi apstiprināta **Latvijas Finanšu tehnoloģiju sektora attīstības stratēģija, un šāda nepārdomāta nodokļu politikas lēmuma pieņemšana noteikti neveicinās jaunu investīciju piesaisti finanšu tehnoloģiju jomas attīstībai Latvijas tirgū.**

[10] Ievērojot iepriekš minēto, aicinām labot Likumprojekta sākotnējā redakcijā pieļautās neprecizitātes un **regulējumu attiecināt tikai uz kredītiestādēm. Tādējādi tiktu sasniegts Likumprojekta anotācijā definētais mērķis – ECB procentu paaugstināšanas politikas rezultātā kredītiestādēm radušos netipisku likvīdo līdzekļu pārpalikumu novirzīt ekonomikas stimulēšanas pasākumu veikšanai, kā arī valsts drošības apdraudējuma novēršanas pasākumu veikšanai.** Jautājumu un precizējumu gadījumā, lūdzam sazināties ar mums, rakstot uz e-pastu: info@fla.lv.

Pielikumā:

1. Apsvērumi par regulējuma neatbilstību Satversmes 91. pantam.

Ar cieņu,

Tīna Lūse
Valdes locekle

DOKUMENTS PARAKSTĪTS AR DROŠU ELEKTRONISKO PARAKSTU UN SATUR LAIKA ZĪMOGU!

Par Likumprojekta Nr. 23-TA-2277 neatbilstību Satversmei

[1] Finanšu ministrija ir izstrādājusi likumprojektu “Grozījumi Uzņēmumu ienākuma nodokļa likumā” (Nr. 23-TA-2277) (turpmāk – **Likumprojekts**), kas paredz noteikt kredītiestādēm un patērētāju kreditēšanas pakalpojumu sniedzējiem pienākumu veikt uzņēmumu ienākuma nodokļa (turpmāk – **UIN**) samaksu par pirmstaksācijas gadā gūto peļņu, neatkarīgi no tā, vai tiek veikta šīs peļņas sadale. Likumprojekts daļā, ciktāl tas attiecas uz patērētāju kreditēšanas pakalpojumu sniedzējiem, neatbilst Satversmes 91. pantā nostiprinātajam tiesiskās vienlīdzības principam.

[2] Valstij, nosakot un realizējot savu nodokļu politiku, ir plaša rīcības brīvība. Tomēr Satversmes tiesa ir arī atzinusi, ka likumdevēja darbībā nav no konstitucionālās kontroles brīvu zonu, tādēļ likumdevēja rīcības brīvība nodokļu jautājumos nav un nevar būt neierobežota.² Attiecīgi, nosakot jaunu nodokļu regulējumu, valstij ir jāpārliciecinās par vienlīdzības principa un citu no Satversmes izrietošo nodokļu politikas principu ievērošanu, samērojot personas tiesības ar nepieciešamību nodrošināt visas sabiedrības labklājību un radot tādu nodokļa regulējumu, kas būtu vērsts uz šo principu iedzīvināšanu un īstenošanu pēc būtības.³

[3] Satversmes tiesa ir atzinusi, ka visi nodokļu maksātāji, kuri maksā noteiktu nodokli, atrodas vienādās un salīdzināmās apstākļos.⁴ Satversmes 91. pants kopsakarā ar Satversmes 105. pantu liedz izdot tādas tiesību normas, kas bez objektīva un saprātīga pamata pieļauj atšķirīgu attieksmi šādiem nodokļa maksātājiem.⁵ Nav šaubu, ka Likumprojekts paredz atšķirīgu attieksmi pret kredītiestādēm un patērētāju kreditēšanas pakalpojumu sniedzējiem iepretim citiem UIN maksātājiem. Proti, ja citi UIN maksātāji UIN turpinās maksāt tikai par sadalīto peļņu, tad kredītiestādēm un patērētāju kreditēšanas pakalpojumu sniedzējiem turpmāk UIN būs jānomaksā no visas pirmstaksācijas gadā gūtās peļņas neatkarīgi no tā, vai tā tiek sadalīta. Attiecīgi likumdevējam ir jāizvērtē, vai šāda atšķirīga attieksme ir attaisnojama ar objektīvu un saprātīgu pamatojumu.

[4] **Turklāt tiesiskās vienlīdzības princips pieļauj un pat prasa atšķirīgu attieksmi pret personām, kas atrodas atšķirīgos apstākļos.**⁶ Šajā sakarā norādāms, ka Likumprojekts paredz vienādi attiekties pret kredītiestādēm un patērētāju kreditēšanas pakalpojumu sniedzējiem, lai gan abas minētās UIN maksātāju grupas atrodas būtiski atšķirīgos apstākļos. Proti, Likumprojekta anotācijā norādīts: *“Kopš 2022. gada vidus ECB realizē procentu paaugstināšanas politiku ar mērķi bremzēt patēriņa cenu kāpumu, kā rezultātā kredītētājiem veidojās netipisku likvido līdzekļu pārpalikums – peļņa, neuzņemoties papildus riskus. Kreditētāju peļņas pieaugums vienlaikus negarantē UIN maksājumu pieaugumu budžetā. Tādējādi ir nepieciešams noteikt, ka kredītiestādes un patērētāju kreditēšanas pakalpojumu sniedzēji veic ikgadējus UIN maksājumus valsts budžetā, neatkarīgi no tā, vai tie veic peļņas sadali.”* Pat tad, ja minētie apsvērumi pamatotu atšķirīgu attieksmi pret kredītiestādēm iepretim visiem pārējiem UIN maksātājiem, šie apsvērumi nekādi nav attiecināmi uz patērētāju

² Sk. Satversmes tiesas 2007. gada 11. aprīļa sprieduma lietā Nr. 2006-28-01 20.1. punktu.

³ Sk. Satversmes tiesas 2017. gada 19. oktobra sprieduma lietā Nr. 2016-14-01 27. punktu.

⁴ Sk., piemēram, Satversmes tiesas 2018. gada 29. jūnija sprieduma lietā Nr. 2017-28-0306 12. punktu.

⁵ Sk. Satversmes tiesas 2018. gada 18. oktobra sprieduma lietā Nr. 2017-35-03 9. punktu.

⁶ Sk. Satversmes tiesas 2008. gada 29. decembra sprieduma lietā Nr. 2008-37-03 7. punktu.

kreditēšanas pakalpojumu sniedzējiem, kas šajā ziņā atrodas būtiski atšķirīgos apstākļos no kredītiestādēm:

- **Pirmkārt**, patērētāju kreditēšanas pakalpojumu sniedzēji EURIBOR mainīgo likmi uz patērētājiem neattiecinā, tādēļ EURIBOR likmes palielināšanās tiem nav radījusi papildu ieņēmumus.
- **Otrkārt**, EURIBOR likmes palielināšanās ir tieši sadārdzinājis patērētāju kreditētājiem pieejamā finansējuma cenu, attiecīgi palielinot izdevumu bāzi.

[5] Tādējādi atšķirībā no kredītiestādēm, patērētāju kreditēšanas pakalpojumu sniedzējiem ECB procentu likmju paaugstināšanas politikas rezultātā nav radies *“netipisks likvīdo līdzekļu pārpalikums – peļņa, neuzņemoties papildus riskus”*, bet gan tieši ir paaugstinājušās komercdarbības izmaksas.

[6] Līdz ar to nevajadzētu rasties šaubām, ka Likumprojekts paredz atšķirīgu attieksmi starp kredītiestādēm, patērētāju kreditēšanas pakalpojumu sniedzējiem un pārējiem UIN maksātājiem. Vienlaikus **Likumprojekts paredz vienādu attieksmi pret kredītiestādēm un patērētāju kreditēšanas pakalpojumu sniedzējiem, lai gan Likumprojekta kontekstā tie atrodas būtiski atšķirīgos apstākļos.**

[7] Kā jau norādīts, atšķirīga attieksme starp visiem nodokļu maksātājiem vai vienāda attieksme starp būtiski atšķirīgos apstākļos esošiem nodokļa maksātājiem – kredītiestādēm un patērētāju kreditēšanas pakalpojumu sniedzējiem – ir pieļaujama tad, ja tai ir objektīvs un saprātīgs pamats. Attiecībā uz Likumprojektā paredzēto regulējumu šāds pamats nav konstatējams.

[8] No Likumprojekta anotācijas izriet, ka tas ir nepieciešams tādēļ, ka *“kreditētāju peļņas pieaugums negarantē UIN maksājumu pieaugumu budžetā”*. Šajā sakarā norādāms, ka UIN maksāšanas pienākuma mērķis vispārīgi, protams, ir nodrošināt ieņēmumus valsts budžetā. Tomēr Satversmes tiesa jau ir atzinusi, ka nevienlīdzīgu attieksmi starp nodokļu maksātājiem nevar pamatot tikai ar valsts budžeta interesēm. Proti, valsts budžeta līdzekļu ietaupījums nevar kalpot par leģitīmu mērķi atšķirīgai attieksmei pret nodokļu maksātājiem, kas atrodas vienādos un salīdzināmos apstākļos.⁷ Tādējādi ar Likumprojektu paredzētā īpašā UIN maksāšanas kārtība atsevišķām nodokļa maksātāju grupām nevar tikt pamatota tikai ar to, ka šādi nodokļu maksātāji ir guvuši lielu peļņu, no kuras valsts vēlētos saņemt UIN maksājumus pēc iespējas lielākā apmērā.

[9] Neatkarīgi no minētā šie apsvērumi katrā ziņā nekādi nepamato Likumprojektā paredzēto risinājumu attiecināšanu uz patērētāju kreditēšanas pakalpojumu sniedzējiem. Nodokļa maksātājiem piemēroto nodokļa likmju vai maksāšanas kārtības atšķirībām jābūt pamatotām ar tādiem kritērijiem, kas saistīti ar konkrētā nodokļa mērķi. Ja nodokļa maksāšanas pienākums ir noteikts konkrētam subjektu lokam un balstīts uz noteiktu nodokļa objektu, tad atšķirīgu nodokļa likmju vai maksāšanas kārtības piemērošanai jābūt pamatotai ar objektīvām nodokļa subjektu atšķirībām saistībā ar izraudzīto nodokļa objektu.⁸ Likumdevējam, paredzot šādu īpašu regulējumu, kas vērsts uz noteikta mērķa sasniegšanu, ir jāsniedz speciāls pamatojums tam, kādā ziņā tieši konkrētā personu grupa atrodas citādā, atšķirīgā situācijā nekā pārējās personas.⁹ Tomēr, kā jau norādīts, Likumprojektā minētais pamatojums atšķirīgajai attieksmei – ECB likmju celšanas rezultātā radītais netipisks likvīdo līdzekļu pārpalikums – neattiecas uz

⁷ Sk. Satversmes tiesas 2019. gada 16. maija sprieduma lietā Nr. 2018-21-01 16.3. punktu.

⁸ Sk. Satversmes tiesas 2017. gada 19. oktobra sprieduma lietā Nr. 2016-14-01 27.2. un 27.3. punktu, 2018. gada 18. oktobra sprieduma lietā Nr. 2017-35-03 13.3. punktu un 2018. gada 29. jūnija sprieduma lietā Nr. 2017-28-0306 15.4.2. punktu.

⁹ Sk. Satversmes tiesas 2017. gada 19. oktobra sprieduma lietā Nr. 2016-14-01 27.1.punktu.

patērētāju kredītēšanas pakalpojumu sniedzējiem. Attiecīgi nevienlīdzīgajai attieksmei pret patērētāju kredītēšanas pakalpojumu sniedzējiem vispār nav objektīva un racionāla pamatojuma un tā neatbilst Satversmes 91. pantam.

[10] Vērtējot Likumprojekta atbilstību samērīguma principam, ir jāizvērtē arī šāda regulējuma ietekme uz ikvienu personu, kuras intereses tas aizskar.¹⁰ Šajā sakarā norādāms, ka Likumprojekta anotācijā norādīts, ka Likumprojekts neietekmēs fiziskās personas – kredītņēmējus. Tomēr no Likumprojekta izstrādes materiāliem nav gūstams apstiprinājums tam, vai tā izstrādē ir ticis vērtēts, kādu ietekmi Likumprojekts radīs uz kredītņēmējiem, kuri jau tā cieš no EURIBOR likmju pieauguma, un vai Likumprojekts kredītņēmēju situāciju vēl vairāk nepasliktinās.

[11] Visbeidzot, norādāms, ka vērtējot ar nodokļa maksāšanas pienākumu saistītu tiesību normu atbilstību samērīguma principam, Satversmes tiesa ir vairākkārt ņēmusi vērā to, vai nodokļa maksātājam ir iespēja savlaicīgi pielāgot un plānot savu darbību, lai novērstu iespējamās negatīvās sekas.¹¹ Nodokļu politikas jomā tiesiskās drošības un tiesiskās paļāvības aizsardzības principiem ir īpaši liela nozīme, jo personām ir ne vien jāapzinās savu tiesību un pienākumu apjoms, bet arī jāspēj saplānot savas ekonomiskās aktivitātes vairāku taksācijas periodu garumā. Līdz ar to nodokļu politikas jomā savlaicīguma princips prasa, lai likumdevējs nodokļu regulējuma reformas ieviestu krietnu laiku pirms taksācijas perioda sākuma, tā ka ikviena persona, it īpaši persona, kas veic uzņēmējdarbību, varētu sagatavoties jaunajam nodokļu maksāšanas režīmam.¹²

[12] Likumprojektā paredzēts, ka tas stāsies spēkā 2024. gada 1. janvārī un tādējādi tiks attiecināts uz peļņu, kuru kredītiestādes un patērētāju kredītēšanas pakalpojumu sniedzēji guvuši 2023. gadā. Ja Likumprojektam netiks noteikts saprātīgs pārejas periods, šāds regulējums acīmredzami aizskars nodokļa maksātāju tiesisko paļāvību, jo tiem nebūs bijis iespējams zināt savu ekonomisko aktivitāšu veikšanai piemērojamo nodokļu režīmu jau brīdī, kad šīs aktivitātes tiek veiktas.

¹⁰ Sk. Satversmes tiesas 2002. gada 19. marta sprieduma lietā Nr. 2001-12-01 3.1. punktu.

¹¹ Sk. Satversmes tiesas 2011. gada 20. maija sprieduma lietā Nr. 2010-70-01 17. punktu, 2015. gada 3. jūlija sprieduma lietā Nr. 2014-12-01 21.2. punktu un 2018. gada 18. oktobra sprieduma lietā Nr. 2018-04-01 20. punktu.

¹² Sk. Satversmes tiesas tiesneses D. Rezevskas 2017. gada 2. novembra atsevišķo domu lietā Nr. 2016-14-01 6. punktu.